

Editată de Centrul Solisis

Marianne DUBOIS

ÎNTÂLNIRI SOLARE

**București
2015**

Mulțumesc tuturor prietenilor care m-au acompaniat în această experiență. Încrederea și susținerea lor au permis extinderea realității acestei radiante călătorii spre bucurie.

M.D.

PREFAȚA EDITORULUI,

Povestea începe într-o zi în care încep să citesc *Întâlniri solare*, o carte pe care un proaspăt prieten din Franța mi-o împrumută și încep să mă recunosc în fiecare pagină... cu uimire îmi continui lectura, încet, într-o digerație lentă și cu inima tremurândă la fiecare pas al recunoașterii incredibilei realități pe care această carte o oferă.

Mă aflu pe calea parcursului spiritual de ceva vreme, am citit minunate perle ale literaturii luminoase care deschide porți și ajută omul căutător de adevăr, de la taoism, hermetism, gnosticism, teosofie din sec.16 până în prezent, dar așa ceva nu mai citisem! Cineva care cu simplitate descrie stările mentale, emoționale și fizice pe care le trăiește în contact cu lumina interioară eliberatoare... la fiecare pas parcurs!

Am încrederea că cineva care a început trezirea spirituală interioară va găsi în aceste pagini o imensă susținere prin înțelegere și nu numai... și poate se va regăsi în multe momente ale cărții, ceea ce vrea să spună că trecem toți pe la aceleași borne kilometrice mai devreme sau mai târziu.

Iată ce m-a făcut să mă gândesc să traducem această carte în limba română, pentru ca ea să fie accesibilă căutătorilor în vremurile intense în care trăim. Cred că

Întâlniri solare este un puternic sprijin pe calea de eliberare pe care Centrul Solisis o împărtășește pe de-a întregul.

Mă bucur să o putem împărtăși!

Mulțumim, Marianne Dubois și luminii care ne permite și ne susține întotdeauna!

Rada Pantea

INTRODUCERE

Aceste întâlniri și dialoguri sunt trăite în mod intuitiv, fără nicio formă religioasă. Concepția agnostică despre lume m-a însoțit până atunci. Aceste texte reprezintă un parcurs neașteptat pe care l-am trăit cu o mare intensitate. Sentimentul și percepția pe care le aveam asupra vieții s-au schimbat radical.

Un cuvânt mai profund s-a dezvăluit în ființa mea, acela care stă de veghe, poate, în fiecare dintre noi. Acest cuvânt m-a invitat să mă apropiez de o conștiință nouă și de Unitatea vieții.

Experiența personală care e evocată aici, îmi pare de natură secundară. Ea servește doar ca suport pentru o transformare la care am fost invitată fără să fie inițiativa mea. E oricum posibil ca transformarea să fi fost pregătită de o cale parcursă anterior.

Propun celor interesați de aceste texte, și pentru care numele de Christ e atașat unei credințe sau unei necredințe, să nu dea acestui nume decât o singură semnificație, aceea de „Sursă a iubirii”. În *Întâlniri solare*, Isus reprezintă această sursă și eu sunt prima a fi surprinsă, având în vedere ideile pe care mă bazam până în prezent.

Prin tot ceea ce este spus în aceste scrieri, sunt adusă să mă pun în discuție cu delicatețe și exigență.

Nu îmi este ușor să renunț la maniera mea obișnuită de a gândi și să nu mai fiu în acord cu mediul meu cultural și social. Dar asta mi se cere. Experiența se deschide constant spre „Necunoscut” și punctele de vedere se schimbă pe parcurs ca și cum s-ar ajusta la etapele căii.

De fapt, nu înțeleg din punct de vedere rațional ceea ce mi s-a întâmplat și cred că trebuie să fiu destul de modestă pentru a accepta că explicațiile sunt în zadar.

O altă „stare de a fi” îmi este propusă, care este reflecția unui sine debarasat de frică și condiționări. Această „stare de a fi” îmi este prezentată printr-o imagine solară a lui Isus, care e doar bucurie, compasiune, companie indulgentă și atentă pentru fiecare pas efectuat pe această cale. Nodurile fricii și vinovăției sunt desfăcute, unul câte unul cu dulceață și răbdare. Și pe măsură ce înaintez în această experiență, observ născându-se, subjugată, suflul unei libertăți fără limite. Ea pare să fie în corelație cu un sentiment și chiar cu senzația unei transformări a celulelor corpului meu.

Această imagine radiantă a lui Isus anunță nașterea unei epoci noi, în care umanitatea descoperă posibilități noi, sau puțin cunoscute până în prezent, chiar dacă sunt evocate circumstanțe dificile de trăit în limitele unui viitor destul de apropiat.



Experiența descrisă în această carte se continuă, întotdeauna reinnoită, întotdeauna diferită, dar să vorbesc acum despre începuturile acestei „Aventuri a Sufletului”.

În timp ce scriam, nu aveam niciun spațiu de observare, trăiam transformarea într-o uimire și stupefacție totală. O trăiam câteodată și prin cuvintele pe care le scriam.

Incertitudinea față de sănătatea mea mentală și indoiala erau măturate treptat de către un elan vital care răsturna totul în urma lui. Dar mi se pare indispensabil de a plasa acest parcurs într-un anumit timp dat, experiențele trăite de mine au un caracter relativ. Ele nu trebuie în nici un caz să servescă de exemplu sau de *credo* pentru că derularea lor naște alte perspective. Aceste peisaje noi la rândul lor sunt chemate să se schimbe.

Consider deci acum că această carte nu poate fi decât un ferment pentru imaginație, o sămânță plantată în sufletul celor care sunt gata pentru noi creații, pentru o inspirație diferită. O inspirație a cărui suflu ar putea ușura viața cotidiană și ar putea dezvolta sentimentul de libertate creatoare care ne lipsește.

Această iubire nebună, de neînțeles, fără măsură, pe care imaginea lui Isus a provocat-o în mine (fără nicio pregătire) s-a interiorizat, s-a transformat, armonizat, într-o integrare zilnică. Întâlnirea cu Isus se clarifică un pic diferit astăzi. Ea se prezintă acum ca o întâlnire cu acea parte din mine care este „una” și mă re-leagă la infinit. Asta nu schimbă cu nimic faptul că această „cale a Iubirii” dă atâta bucurie încât nu pot să o descriu. Ea adună, înglobează, reunește, bucățile din mine care sunt ceilalți, evenimentele, bunăstarea sau suferința fiecăruia, etc..., toate aceste proiecții ale spiritului care îmi păreau separate.

Această trecere în unitate reincepe în fiecare minut: imposibil de a o reține, de a o cronometra, de a face din

ea o posesie. Fluturile prizonier moare în plasă. Dar de fiecare dată când dorința de a poseda este abandonată, când abandonul se instalează, mișcarea către unitate strălucește în soarele libertății. Atunci armonia și răsul interior se recrează și zboară către „Necunoscutul” unui prezent fără limite.

Au trecut opt ani de la începutul acelei aventuri și pentru cei ce nu sunt pregătiți să intre în descrierea unei experiențe iraționale, trebuie să povestesc premisele.

Trăiam din copilărie într-o tristețe profundă, într-o așteptare disperată, aproape inconștientă. Am înțeles de puțin timp că îmi era groază să fiu în viață pentru că eram separată de Ființă, de Unitate, de mine însămi. Așteptam de fapt ACEL ce este Totul, Mult Iubitul, Sursa, Viața sau Divinul dacă preferați acest cuvânt.

Această durere fără remediu, pe care părinții mei nu o înțelegeau de unde vine, s-a prelungit în timpul adolescenței și a vârstei maturității. Eram tot timpul bolnavă și încercam în van să-mi adun bucățile din mine, de pe o parte sufletul, de pe alta corpul.

Eram condiționată dintotdeauna de un refuz al creștinismului și căutările mele mă duceau mai degrabă către înțelepciunea orientală.

Arta (gravura, email) era meseria mea și rațiunea mea de a fi. Îmi permitea să evadesc, cel puțin în momentele în care cream, de durerea mea.

Aveam 59 de ani când partenerul meu de viață, bolnav de trei ani, se afla în spital, la reanimare, în faza finală.

Tumultul mare în care mă aflam părea că a declanșat în mine capacități noi: vedeam la distanță starea în care se afla soțul meu. De fiecare dată, în timpul vizitelor de la prânz puteam constata justetea percepțiilor mele. Mă aflam acasă la noi în timpul mării lui treceri. Eram deci la distanță dar am simțit că murea și că eu îl acompaniam. Mi-a fost dată o viziune clară a lumilor pe care le avea de traversat și am putut să-l consolez arătându-i că grimasele fețelor care-l înconjurau nu erau decât proiecții ale fricii lui. Eram împreună în această călătorie și în timp ce plonjam amândoi într-o lumină incredibilă am zis tare: „e minunat”. La câteva minute mai târziu m-au sunat de la spital să mă anunțe de moartea lui.

La câteva luni după acest eveniment a început ceea ce veți citi în această carte.

Iată ce s-a întâmplat înainte să înceapă. O viziune interioară s-a derulat în mine, v-o descriu:

¹Sunt tristă, singură, seara în casa mea de la țară. Aud soneria. Merg la etaj și văd lumină sub ușa atelierului meu care dă înspre stradă. Mi-e frică. Dar cobor scara, mă apropii de ușă și aștept câteva momente cu inima bătând. Împinsă de nu știu ce forță interioară, deschid dintr-o dată...

Continuarea e subiectul *Întâlnirilor solare*.



¹ Nu e vorba de o realitate fizică ci de o realitate diferită care e pentru mine mai vie decât realitatea obișnuită.

PREFAȚA 2015

Douăzeci și cinci de ani s-au scurs de la Întâlnirea interioară cu o imagine a lui Christ.

Impactul a fost atât de intens încât rămâne viu și astăzi.

Bucuria, intemperiiile și transformările succesive nu au influențat forța sa.

Lumina Întâlnirii se continuă pe căi întotdeauna noi și se transformă în fiecare moment.

Astfel, an după an, iubirea infinită se oferă fiecărei celule de-ale mele.

Trebuie să o ascult constant, dacă nu, pierd rațiunea de a exista.

Pentru asta e nevoie să rămân atentă, să culeg ca pe o comoară fiecare scânteie a acestei Prezențe și să nu uit niciodată că ea permite să fie răspândită pe pământ, pe infinitul cerului.

Această carte e un fel de dialog dintre o parte din noi înșine conectată cu tot și cealaltă parte, încă îngreunată de suferința de pe pământ.

Experiența este trăită în „prezent” acompaniată de uimire și încântare.

Partea conectată a luat pentru mine numele de Isus: acest nume e o sursă care transformă privirea și o face deseori extatică.

Iubirea se înscrie cu litere de foc.

Dacă lumina se modifică cu timpul, ea nu-și pierde niciodată strălucirea.

Uitarea, singură, ar putea să o facă să dispară.

De asta e scrisă această carte.

Fie ca ea să prelungească amintirea acestei alchimii a sufletului.

Lumina lumii este simbolizată aici printr-o imagine directă, intimă, tandră și infinită, a unui surâs divin, cel al Christului.

Ea dă inimii dorința să exalte sau să se dizolve într-un preaplin de bucurie.

Prima întâlnire

Tu ai rămas îndelung în fața ușii mele deschise, nemișcat, tăcut și în timp ce în inimă am abandonat totul, până și dorința de a te vedea intrând, când ți-am cerut în genunchi să merg pe calea ta, tu mi-ai luat, simplu, mâinile. M-ai ridicat cu atâta compasiune, că lacrimile mele nu mai puteau să se oprească.

Ai intrat în casa mea.

Știam că ești Tu, cel în care nu puteam crede. Nu îndrăzneam să-mi ridic ochii către fața ta. Cum să-mi imaginez fața Iubirii?

Mi-ai dat cuvinte simple.

„Eu sunt mereu aici, de ce nu mă vezi?”

„Eu sunt sursa ta.”

„Eu sunt tu însăși.”

Din această zi, îmi umpli casa cu pașii tăi liniștiți. Nu credeam, nu te așteptam. Tu ai venit și inima mea este consumată. Tu locuiești liniștea mea și dulceața fiecărui moment.

Mi-am zis nu, nu este adevărat, nu este posibil și în acel moment iubirea îmi strălucește în față ca un giuvaer triumfător. În acel moment urci prin corpul meu, în plânset, în profunzimea uitării. Tu urci în mine, de așa de departe, că viața mea se abandonează bucuriei de a exista.

A doua întâlnire

El vine din nou, de data aceasta pe o barcă. Înaintează dulce spre mal, ajutându-se de un toiag. Este mare, de o frumusețe tăcută și gravă. Coboară pe nisip, și mă privește, nemișcat. Aștept, conștientă că nu sunt ceea ce ar trebui. El mă scutură, ca pe un copil neștiutor care nu înțelege nimic.

„Eu sunt tu, nu sunt doi, este doar unul.”

Eu cad în adorație.

„În devotament sunt doi, sau este unul, nu există doi.”

Nu mă simt demnă de situație, dar întreb:

– Ce aștepti de la mine?

„Trebuie să dai totul.”

Nu știu ce vrea să zică asta.

„Trebuie să dai frica ta și vinovăția ta.

„Tunelul va fi întunecat, înaintea luminării.”

Suntem față în față, ingenuncheați, mâinile lui pe umerii mei. Un imens mac crește în spațiul desenat de brațele sale.

Invadează universul.

A treia întâlnire

La cotitura căii săracelor mele probleme și incertitudini, iată-te din nou, haina ta mare, plutitoare, însoțită de lumină albă. Tu ești acolo, insuportabilă Prezență, iubire infinită asupra micimii mele. Scuturată de suspine, te aud murmurând:

„Când suntem cel mai jos, suntem cel mai sus.”

„Nu sunt niciodată absent, chiar dacă tu te crezi în singurătate absolută.”

Întreb dacă voi muri în curând. De această dată, fața ta mi-a apărut în frumusețea sa, în imensa sa compasiune.

Zâmbind, misterios, tu îmi răspunzi:

„Moartea nu există.”

„Tu crezi că reîncepem mereu cu aceleași erori, dar trebuie să vezi că nivelul este de fiecare dată diferit. Există mereu straturi mai profunde de dezgropat. Ele nu sunt identice și miile de uși sunt de deschis.”

În mijlocul unui spațiu rotund El este acum o coloană de lumină. Există porți de jur împrejur, deschise fiecare de o rază. Trec cu o rază prin una din aceste porți. Sunt pe malul unui lac. Încep să înțeleg ce înseamnă să te întorci la Sursa ta. Îmi văd corpul cum se luminează, simt „Prezența” sa curgând prin venele mele.

În această dimineață, în oglindă, eram o femeie depresivă, fără realitate.

În această seară, în oglindă, sunt o femeie locuită de o forță nouă și spălată de imensitatea oceanului.

A patra întâlnire

În spatele acestei porți umflată de prea multă iubire, tu mi-ai apărut din nou și lung, mâini în mâini, cu ochii mei suspendați pierduți în ochii tăi, mi-ai vorbit despre coroana de spini ce a trebuit s-o porți.

Energia care curge este de o intensitate atât de mare că este greu de suportat.

„Acum, mi-ai spus, tu nu vei mai avea niciodată frică, pentru că mă vei putea vedea în orice moment cu ochiul din frunte. Trebuie privit altfel, atunci fiecare spin va deveni lumină, pentru că nu există nici un spin. Trebuie schimbată privirea asupra pământului și asupra inimii omului. Este momentul în care pământul va crește, în care inima omului va crește.”

A cincea întâlnire

De data aceasta, tu stai la masa mea. Îmi dai o privire adâncă de lumină, în care mă înec. Și când mâna ta o atinge pe a mea, corpul meu tremură, liniștit, locuit de o altă energie. Tu îmi spui:

„Nu te atașa de privirea mea, este privirea inimii tale.”

Aceste cuvinte atât de simple dezleagă torentul lacrimilor mele. Te întreb de ce sunt singura care te văd.

„Tu nu ești singura, fiecare poate să mă vadă în maniera lui iar pentru oamenii pământului, este ACUM timpul să mă vadă.”

A șasea întâlnire

El urcă dealul, lăsând urme de pași. Merg departe, în spatele lui, punând pașii mei pe urmele lui. În fiecare amprentă de-a lui, văd născându-se o baltă de lumină. El ajunge în vârful dealului și se întoarce spre mine. Are un aer trist. Nu-l pot accepta și strig, pierdută:

– Aș vrea să te văd zâmbind. Ți dau totul, inima mea, viața mea, tot ceea ce vrei.

El îmi răspunde:

„Cui îi dai?”

„Nu uita că eu sunt tu și nu este timpul pentru a zâmbi.”

Energia curge, intensitate greu de susținut. Îl văd în exterior, dar și în interior. Sângerez de la rana lumii. Amplexul încordat, dureros. Nu pot suporta energia care mă traversează și mă transformă. El îmi pune mâna pe inimă. Fericirea mă face să plâng. De ce eu? Nu simt nimic în mine care să fie demn de acest cadou, de această iubire fără limite.

Corpul meu se destinde. „Plângi, îmi spune, asta te va ajuta să-ți schimbi ritmul. Ceea ce trăiești, ceea ce vezi, trebuie să spui acolo jos în vale. Este mai dificil decât să rămâi pe culmi.”

Mă întorc jos încet. Este greu să cobori, să te îndepărtezi, dar El mă însoțește.

Intrăm într-o casă. El se transformă într-o coloană strălucitoare. O femeie bătrână, un pic nebună, hilară, ne întâmpină și îl recunoaște. Batem la o altă ușă. Un bărbat deschide și întreabă ce vrem.

El are din nou silueta sa mare, albă și cere un pahar de apă. Bărbatul pare neliniștit. Îi spun că Christos a intrat în casa sa. Bulversat își cheamă familia. O femeie și doi copii sosesc și încep să plângă când îl văd. Casa se umple de dulceață.

„Vezi cât e de simplu” îmi spune Isus.

A șaptea întâlnire

Sunt într-un cocon de lumină albă, total protejată. El apare din nou.

Îl întreb dacă pământul va exploda și dacă oamenii au șanse de supraviețuire.

Rămâne tăcut. Îmi ia mâna. Trăiesc intens energia care mă traversează. El mă conduce și îmi arată o casă incendiată. Toți locuitorii au murit. Dar eu îi văd liberi și veseli deasupra corpurilor lor.

„Pământul trebuie să se elibereze așa cum vezi deasupra acestei case arse. Trebuie să moară ca să renască un pământ al iubirii.”

Îl întreb dacă trebuie să transmit în jurul meu povestea acestor întâlniri și cuvintele pe care mi le-a spus.

Mă prinde de umeri și mă scutură ca și când ar vrea să mă trezească.

„Trebuie nu doar să spui, ci să răspândești oriunde este posibil. Puțin contează lipsa de înțelegere sau bătaia de joc. Au venit timpurile când fiecare scânteie este prețioasă și nu trebuie pierdută. Voi sunteți fiecare scânteia care poate da naștere unui alt univers. Mult mai mulți oameni decât crezi tu sunt gata să primească o flăcără nouă.”

„Tu cunoști frica și poți să-i înțelegi pe alții. Spune-le că port frica și durerile tuturor oamenilor, și pe ale fiecăruia în parte. Este timpul să se descarce. Apăsarea fricii te împiedică să vezi.”

Isus mi-a pus mâna pe cap. Am impresia unei deschizături în craniul meu și a unei surse care țâșnește. Corpul meu este cuprins de tremur și de convulsii. Îl las să meargă în necunoscut. Încep să înțeleg până în fiecare fibră că a-l lăsa să meargă în necunoscut, înseamnă să-l las să meargă spre sine însuși și spre adevărata sa natură.

Acum văd fața lui care se aprinde într-un zâmbet divin. Este darul. Speranța imposibilă este implinită. Nu există cuvinte să descriu atâta fericire. Acel zâmbet este un răsărit nou, nașterea unei alte lumi.

A opta întâlnire

Zâmbetul lui Isus este o ploaie de aur care îmi curge printre mâinile mele deschise.

Am în palme comoara absolută, chintesența lumii. Este ca un preaplin de iubire pe care nu-l pot cuprinde.

Întreb iar: – Ce aștepti tu de la mine?

Nu primesc răspuns. Mă simt înghesuită în corpul meu și rău poziționată într-o situație care mă depășește.

Ies din corpul meu și sunt purtată într-o mantie de lumină, aura lui Isus.

Mă privește cu atâta tandrețe că sunt pătrunsă de ea.

Cum să vorbesc despre o intimitate atât de totală. Nu există nicio dorință, nicio așteptare care să nu fie implinită. Iubirea a umplut speranțele acestei vieți și a tuturor celorlalte și eu contemplan la nesfârșit frumusețea imaginii divine.

„Viața nu este decât un lung extaz, îmi spune Isus, și oamenii l-au uitat.”

A noua întâlnire

Lucrarea continuă în corpul meu. Inima, plexul și stomacul sunt prinse în mișcare. Ea urcă până la gât

pentru a se revărsa în cap, unde presiunea se face simțită intens și precis.

„Prezența” este acolo, în inima mea. Nu știu dacă percepția divină este cea care provoacă această lucrare, sau dacă această lucrare provoacă percepția divină. Isus iese din inima mea și spune:

„Tu ai încă nevoie să mă vezi în exterior. Totuși, în interior ar trebui să mă lași să cresc.”

Îi mulțumesc pentru posibilitatea de a-L contempla încă. Pun mâinile peste picioarele sale goale și simt viața ca un fluviu traversându-mi brațele, corpul, mergând dincolo de ele, alăturându-se la tot ceea ce există.

El îmi recomandă să mă iert fără oprire și în fiecare moment. Aceasta eliberează și evită orientarea gândurilor asupra sinelui.

Christos mă conduce printr-o poartă de aur. Mă simt împlinită și nu îmi pot imagina o bucurie mai mare. Nu sunt interesată de poartă. Doar Îl contemp lu și resimt prezența sa.

Poarta se deschide într-o flacără în care suntem aspirați și arși. Nu există suferință și ne regăsim într-o lume diferită pe care o percep cu dificultate. Isus explică că universul conține niveluri diferite care sunt ca niște „paliere de armonie” și nouă nu ne este posibil să intrăm în contact cu legile universului la un alt palier decât acela al evoluției noastre. Revenim pe pământ. Este complet pietrificat. Mă întreb unde au mers ființele vii.

„Unii au făcut ca noi; au trecut intacti prin foc. Alții au dispărut.”

Sunt îngrozită. „Este alegerea lor”, îmi spune Christos. Întreb care alegere, în ce moment a fost făcută? Nu înțeleg nimic și nu accept ceea ce mi se spune.

Întreb rugător: – Ceilalți și eu însămi suntem același lucru, nu-i așa?

„Da, este aceeași energie, ceea ce înseamnă că o parte din tine va dispărea.”

Văd acum pământul care renaște. Crește roșu, portocaliu și auriu. Mă simt ușurată.

Isus se întoarce în inima mea și mă locuiește în întregime.

A zecea întâlnire

El este în fața mea și mă inconjoară cu lumina sa albă. Așteaptă ceva de la mine. Eu nu înțeleg, dar resimt puternic așteptarea lui. Nu folosește niciun cuvânt. Își pune palmele peste ale mele, apoi mă scutură ca și cum ar vrea să schimbe materia corpului meu.

Apoi își pune fața în mâinile mele și plânge.

„Atunci când iei în tine mizeria lumii, chipul meu îl porți în mâini. Și atunci ești cu adevărat eu.”

Sunt amețită de suspine și plâng de prea multă iubire.

A unsprezecea întâlnire

Corpul meu se transformă făcând mișcări foarte violente. Am impresia unei forțe interioare care mă frământă ca pe o argilă. Tensiunea cea mai mare este la nivelul gâtului.

Mă calmez.

Isus mă privește cu atâta dulceață că mă simt la pământ. Îmi mângâie fața.

„Nu este niciun motiv pentru care să te neliniștești, nu există nimic la care să te gândești și nimic de făcut. Voi face totul prin tine. Este suficient să știi că e așa. Voi trece prin tine în inima celor pe care îi iubești. Nimic nu li se poate întâmpla, vor fi mereu protejați.”

Îl întreb cum să fac să-i simt în mod constant prezența, chiar lângă ceilalți, deoarece caut solitudinea pentru a fi mereu lângă el.

„Va fi posibil când celulele tale își vor schimba substanța și doar iubirea poate să le schimbe. Este suficient să îi iubești pe toți cei pe care îi întâlnești, chiar dacă crezi că sunt geloși, acri sau răi. Judecata oamenilor nu are niciun sens.”

A douăsprezecea întâlnire

Isus este în fața mea, imensitate albă și gravă. Un deget pe buze, mă invită la liniște. O vină veche urcă în

mine. Am vorbit prea mult? Dar noțiunea de greșală e măturată, și Christos îmi arată până în ce măsură nu are nicio realitate. Simplu, îmi spune: „Misterele sufletului se distilează lent.” Nu înțeleg prea bine această frază, dar el continuă: „Îți încredințez lumina mea, poart-o cât mai departe și mulțumește bucuriei, bucuriei de a fi în viață.”

A treisprezecea întâlnire

Mi-era încă frică de judecata oamenilor și a propriilor mele interdicții.

Când tu ai venit peste mine, nu puteam să te primesc de-o manieră simplă. Trebuia să cenzurez o parte din mine și să cred în sacrilegiu. Dar când am zis „Da” îmbrățișării divine, fiecare por al pielii mele s-a iluminat. Am fost smulsă din planul acestei vieți, extinsă dincolo de limitele mele și extazul infinit al universului a explodat într-o revărsare de stele.

Mă privești cu tandrețe. Dorința de absolut mă umple și se împlinește de ea însăși.

Îmi spui: „Ființele omenești au degradat energia separând-o de sursa sa divină pentru a o bloca în niște tabuuri. Atunci când ușile sunt deschise, nu mai există separare și tu te poți reuni cu pulsația universală a vieții. Dacă abandonezi cu curaj refuzul și frica, pentru a trăi, la toate nivelurile, uniunea cu Dumnezeu, corpul, sufletul și spiritul pot fi purtate de curent și tu poți trăi iubirea divină în toate octavele sale în același timp.”



Cuvinte dictate

Lasă toate schemele care îți vin din cărți sau din experiențele tale trăite. Ai încredere în mine, realitatea a ceea ce ești tu cu adevărat se trăiește în necunoscut și vine din inima ta. Lasă-te inundată de prezența mea fără niciun reper și fără interdicțiile care ți-au fost imprimate de la o viață la alta. Doar noțiunea greșelii te împiedică să avansezi și să intri deplin în tine însăși.

Tu te zbuciumi pentru că ai vrea să traduci prezența mea prin acte, dar tu nu ai nevoie să mă răspândești în jurul tău. Eu sunt în fiecare și toate ușile sunt deschise. Tu nu ești separată și lumina se propagă din ea însăși.

Adevărata ta dorință, cea mai profundă este o dorință de absolut. Expresia sexualității este unul dintre mijloacele de a întâlni acest absolut. Trebuie acceptată total și văzută ca o bucurie sacră a existenței. Este baza vieții. Ea nu este străină iubirii divine. Ea este pură energie și guvernează nașterea tuturor lucrurilor din univers.

Ființele omenеști și bisericile lor separă și împart pentru a acapara puterea. Oamenii vor să stăpânească această energie care îi depășește și de care le e teamă, mai ales când ea scapă regulilor pe care ei le-au stabilit.

Lasă-te purtată de val. Doar necunoscutul este patria inimii tale.

Promisiunea absolutului se poate realiza prin sexualitate când nu înduri nicio dependență. Divinitatea este

totală, dar ea este de asemenea tu însăși. Poți să o iubești fără restricții, fără vreo cerere, în deplină libertate. Și te poți simți iubită în întregul tău adevăr fără nicio judecată. Este suficient să lași energia să înflorească cum vrea în lumina inimii tale. Astfel vei putea să înțelegi mecanismul naturii tale adevărate și să te debarasezi de rădăcina interdicțiilor și a vinei care te apasă de atâta timp.

Nimic nu este sacrilegiu și totul este sacru începând cu momentul în care nu suntem tăiați de rădăcinile noastre. Dacă nu ești divizată de tabuuri, sufletul și spiritul se exprimă și prin corp. Aceste trei energii nu fac decât una singură. Când nu mai refuzi nimic, celulele tale se deschid. Ele devin transparente și luminoase. Ele participă la această primă pulsație de viață care creează universul.

Straturile succesive de scoarță pe care le-ai format pentru a te proteja se sparg într-o explozie de lumină care îndepărtează toate fricile.

A paisprezecea întâlnire

Îmi pare că vrei să mă conduci în altă parte. Tu îmi spui: „nu vreau să te conduc nicăieri, decât în iubire”. Chipul tău este tandru, puțin trist. Tu spui: „doar iubirea poate face mizeria lumii să se retragă.”

Eu mă dizolv în tine. Nu sunt decât una cu tine și lumina ne înconjoară. Eu nu mai sunt nimic decât o bătaie a inimii tale. Transmutarea mea se face în interiorul tău. Îmi trebuie să mor și să renasc, să devin izvor și vălvătaie, să-mi amestec corpul de pământ cu esența ta divină.

Mă inec și mă consum. Cer și pământ nu sunt decât una.

Tu vorbești din nou: „Tu nu ai de ce să te îngrijorezi. Eu mă ocup de transformarea ta. Lasă-ți corpul să-și urmeze calea.”

Trăiesc prea intens prezența lui Isus, pentru a-i înțelege cuvintele. El se joacă cu mine ca și cu o pisicuță și îmi spune că mă voi liniști curând. Mă întreb cum este posibil să-mi fie dată o fericire atât de mare, pentru că se află în afara imaginației și a oricărei descrieri. Am intrat în prezentul infinit ca într-un palat de corali. „Dacă vei fi în prezent”, îmi spune el, „vei regăsi întotdeauna palatul tău de corali.”

Îl mai întreb o dată: Unde merg? – Către ce mă conduci?

„Nu te conduc spre altceva decât înspre tine însăși. Mergi spre necunoscut – sprijină-te pe mine. Eu sunt necunoscutul. Eu sunt și bucuria.”

Îl întreb atunci de ce oamenii îi dau acea imagine de groază de crucificat.

„A fost un timp când oamenii aveau nevoie de acea imagine. Acum eu sunt bucuria.”

Ceva mă împinge să întreb: – O să revii pe pământ?

„Da, o să mă recunoști peste tot pe unde sunt. Energia mea este în fiecare ființă umană, dar se pare că oamenii au nevoie de o nouă imagine exemplară.”

A cincisprezecea întâlnire

Christ este distant, rezervat și foarte serios. Încerc cu neliniște să-i regăsesc imaginea tandră. El îmi spune:

„Constat că nu este încă posibil să-ți vorbesc serios. Încă nu ești cu adevărat pregătită.”

În interiorul meu, pare că se produce o deplasare stranie. Mă regăsesc pe o barcă. Isus rămâne pe mal, apoi dispare. Merg spre un tărâm care îmi provoacă o teamă imensă pentru că am ieșit din corpul meu fizic. Văzând imaginea divină dispărând, mă simt ruptă de esența cea mai prețioasă din mine însămi. Angoasa este atât de mare încât mă întorc repede.

„Te-ai întors spre exterior ca să mă cauți deși ar fi trebuit să te întorci spre tine însăși.”

Dialoguri⁽¹⁾

EL SPUNE:

„Tu ești în mine atunci când ești una cu toate lucrurile. Unitatea nu este nimic altceva decât iubirea. Promisiunea mea de absolut nu se află în dualitate. De ce te divizezi? Încerci cu disperare să mă pui în exteriorul tău. Ți-am spus deja că în devoțiune există doi. Tu poți fi

⁽¹⁾ Dialogurile mi-au fost dictate din interior fără participarea mea critică sau mentală.